

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoCsp/19/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8819204235
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8819204235.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senátu zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatory Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, AK Bratislava, Mýtna 48, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava, proti žalovanému: Z. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. č. XX, XXX XX D., o zaplatenie 2.264, 50 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 3Csp/108/2019 - 82 zo dňa 19.10.2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 3Csp/108/2019 - 90 zo dňa 19.10.2020 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením č. k. 3Csp/108/2019-90 zo dňa 19.10.2020 v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku III., ktorým bola žaloba čo do zvyšku zamietnutá a vo výroku IV. o trovách konania.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 286,88 eur s príslušenstvom. Ďalším výrokom v spojení s opravným uznesením uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.195,35 eur s príslušenstvom v mesačných splátkach po 20 eur vždy do 25. dňa toho ktorého mesiaca pod následkom straty výhody splátok, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do zaplatenia. Tretím výrokom žalobu čo do zvyšku zamietol. Štvrtým výrokom rozhodol o trovách konania tak, že žalobcovi priznal nárok na ich náhradu v rozsahu 28 %, ktoré uložil zaplatiť žalovanému s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca pôvodne domáhal zaplatenia sumy 2.264,50 eur s príslušenstvom, a ktorú žalobu podal pôvodný žalobca VÚB banka, a.s. Nárok odvodzoval od Zmluvy o pôžičke č. XXXXXXX, uzavretej 09.03.2015, na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá pôžička vo výške 2.500 eur. Túto pôžičku sa žalovaný zaviazal splatiť v pravidelných 60 mesačných splátkach v sume 73,15 eur až do celkovej sumy pôžičky vo výške 4.389 eur. Do podania žaloby žalovaný uhradil 1.044,65 eur. Z dôvodu porušenia svojich povinností žalovaným došlo dňa 19.07.2016 k zosplateniu úveru.

3. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 12.09.2019 č. k. 3Csp/108/2019 - 48 pripustil zmenu strany sporu na miesto žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s., na ktoré vstúpil nový žalobca Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154.

4. Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril tak, že úvery, ktoré mu boli poskytnuté VÚB bankou, táto odpredala spoločnosti Intrum Slovakia, s.r.o., s ktorou sa dohodol na splácaní v splátkach, s ktorými bude pokračovať.

5. Prvoinštančný súd po vykonanom dokazovaní a citujúc ustanovenia § 3 ods. 1, § 39; § 52 ods. 1-4; § 53 ods. 1 - 3 a 5; § 54 ods. 1, 2; § 517 ods. 1, 2; § 657 Občianskeho zákonníka; § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b); § 9 ods. 2; § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z.; § 4 ods. 8 z .č. 250/2007 Z.z o ochrane spotrebiteľa , § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. zistil nasledovné.

6. Spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. (odvolací súd dodáva, že táto spoločnosť na základe notárskej zápisnice zo dňa 11.12.2017 so spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s., a VÚB Leasing, a.s., uzavreli projekt rozdelenia zlúčením, na základe ktorého sa spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s., v predmetnej veci stala právnym nástupcom spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s.) a žalovaný ako klient uzavreli dňa 09.03.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXX (č. zmluvy sa líši od čísla zmluvy uvedeného v žalobe) vo výške pôžičky 2.500 eur. Celková suma pôžičky bola vo výške 4.389,00 eur. Celkové náklady spotrebiteľa vo výške 1.889,00 eur. Výška splátok 73,15 eur a počet splátok 60. Ročná úroková sadzba bola určená vo výške 27,88 %, rovnako aj RPMN vo výške 27,88 %. Priemerná RPMN vo výške 18,34 %. Prvá splátka bola v zmysle sumy určená na deň 20.04.2015, ďalšie splátky vždy k 20. dňu v mesiaci. Termín konečnej splatnosti bol dohodnutý na 03/2020. Prvoinštančný súd uvedenú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú s potrebou zaoberať sa všetkými jej podmienkami za účelom ochrany spotrebiteľa.

7. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal výškou dohodnutého úroku z úveru, ktorého výška v danom prípade predstavovala 27,88 % ročne. Z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou od 1 - 5 rokov v 03/2015 činil úrok 12,33 % p.a. Z toho je zrejmé, že ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi v danom prípade viac ako dvojnásobne prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priesahovať dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009).

8. S poukazom na § 3 ods. 1, § 39 OZ, ako aj § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vyhodnotil, že v prejednávanej zmluve ide o neprimerane vysoké úroky, dojednané v rozpore s dobrými mravmi, a preto s poukazom na § 39 OZ je zmluva o úvere v časti odplaty neplatným právnym úkonom. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 25.09.2013 sp. zn. 3Co/151/2013, sp. zn. 3Co/114/2014 a 7Co/220/2014. Vo vyššie uvedených rozhodnutiach súd považoval za rozporné s dobrými mravmi poskytnutie úveru spotrebiteľovi za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Vzhľadom na vyššie uvedené závery aj preto súd považoval dohodu o výške úrokov za absolútne neplatnú (§41 Občianskeho zákonníka).

9. Citujúc § 145 ods. 2 CSP z dôvodu späťvzatia žaloby v časti o zaplatenie sumy 286,88 eur s príslušenstvom (260 eur boli úhrady a 26,88 eur boli náklady na vymáhanie pohľadávky) súd konanie v uvedenej časti zastavil. Predmetom konania tak ostal neuhradený zostatok istiny vo výške 1.997,62 eur.

10. Prvoinštančný súd skonštatoval, že pôvodný žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 2.500 eur, pričom žalovaný uhradil celkom sumu 1.304,65 eur (1.044,65 eur pred podaním žaloby a 260,00 eur po podaní žaloby), preto pri súčasnom závere o absolútnej neplatnosti o výške úrokov z úveru súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi zostatok neuhradenej istiny, a to vo výške 1.195,35 eur (2.500 eur - 1.304,65 eur).

11. K priznanej istine prvoinštančný súd priznal aj úrok z omeškania tak, ako to vyjadril vo výroku II.

12. Citujúc ust. § 232 ods. 3 a 4 CSP, priznané nároky umožnil žalovanému vzhľadom na jeho finančnú situáciu a so súhlasom žalobcu zaplatiť v splátkach, ktorých zročnosť určil.

13. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 251, § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP. Konštatoval, že z pôvodne uplatnenej sumy 2.264,50 eur bolo žalobcovi priznaných 1.455,35 eur (1.195,35 eur, ktoré ma

žalovaný ešte uhradiť a 260,00 eur, ktoré uhradil počas konania, čo považuje za žalobcov úspech), teda žalobca mal v konaní úspech 64 % a neúspech 36 %, čo predstavuje úspech žalovaného. Žalobcovi po odpočítaní úspechu žalovaného vznikol nárok na náhradu trov konania v pomere 28 %.

14. Proti uvedenému rozsudku, a to čo do výroku III., ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol a proti výroku IV. o trovách konania, v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil tým, že prvoinštančný súd nesprávne právne posúdil, že dojednaná odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru vo forme zmluvne dojednaného úroku je neprimeraná a v rozpore s dobrými mravmi. Toto rozhodnutie nie je správne. Poukázal na to, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 2.500 eur, ktorý mal vrátiť v 60 pravidelných mesačných splátkach po 73,15 eur. Navýšenie úveru predstavoval len dojednaný úrok ročne vo výške 27,88 %. Celková suma, na zaplatenie ktorej sa žalovaný zaviazal predstavuje 4.389 eur. Náklady spotrebiteľa s uvedeným úverom predstavujú sumu 1.889 eur za 5 rokov. Podľa odvolateľa odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nachádza svoje vyjadrenie v RPMN vo výške 27,88 % zhodne s dojednanou úrokovou sadzbou, nakoľko jedinou odplatom poskytnutého úveru je zmluvný úrok. Uviedol, že výška priemernej hodnoty RPMN pre úvery so splatnosťou od 1 do 5 rokov zverejnená v čase uzavretia úverovej zmluvy MFSR za 4. štvrtrok 2014 so stavom ku dňu 31.12.2014 predstavovala 13,95 %. Najvyššia prípustná výška odplaty podľa zákona (§ 53 ods. 6 OZ v spojení s ust. § 1a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.) predstavovala 27,90 %, t.j. 2-krát priemernej RPMN 13,95 %. Súdna prax zaujala názor, že postup podľa § 3 ods. 1 má miesto len vo výnimočných situáciách, napr. v prípade šikanózneho výkonu práva účastníka zmluvného vzťahu. Korektív dobrých mravov nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmie neprimerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúce z právnych noriem. Nie výška úrokovej sadzby, ale celková výška odplaty vyjadrená prostredníctvom RPMN je rozhodujúcim faktorom pre ustálenie celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Práve RPMN predstavuje celkovú odplatu spojenú s úverom a tento faktor je rozhodujúci pre ustálenie primeranosti odplaty. V danej veci výška dojednanej odplaty 27,88 % neprevyšujú odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa § 53 ods. 6 OZ platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy a je v súlade so zákonom stanovenou maximálnou výškou odplaty podľa § 1a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., platného a účinného k 01.09.2014. Dojednaná odplata vo výške 27,88 % nepresahuje dvakrát priemernej výšky RPMN zverejnenej MFSR za 4. štvrtrok 2014 so stavom ku dňu 31.12.2014 vo výške 13,95 % pre obdobné úvery. Dojednaná odplata je primeraná, v súlade so zákonom a dobrými mravmi. Navrhol preto, aby rozsudok v napadnutom rozsahu jeho petitu III. v súlade s § 388 CSP zmenil tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 782,27 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % p.a. od 02.08.2016 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a prizna mu nárok na náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %.

15. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

16. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajskému súdu v Prešove dňa 09.07.2021 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

17. Z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

18. Keďže odvolanie nebolo podané proti prvému výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 286,88 eur s príslušenstvom zastavené pre späťvzatie žaloby, a tiež proti druhému výroku, ktorým súd uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1.195,35 eur s prísl., tieto výroky v zmysle ust. § 367 ods. 2 CSP, nadobudol právoplatnosť. Preto odvolací súd posúdil

oprávnenosť odvolania proti III. a IV. výrokom rozsudku súdu prvej inštancie, t. j. výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a výroku o trovách konania.

19. Odvolací súd uvádza, že vo vzťahu k zamietavej časti žaloby vyjadrenej vo výroku III. rozsudku, súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správne právne závery. Odvolací súd si preto osvojuje odôvodnenie napadnutého rozsudku v uvedenej časti, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a s ktorými sa stotožňuje v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP. Len na zdôraznenie správnosti rozsudku v uvedenej časti a k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

20. Výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ).

21. Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo dobrým mravom (§ 39 OZ).

22. Pri dojednaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov, a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník pristúpi pri uzavretí zmluvy na dohodu o úrokoch často pre neho v ťaživej situácii.

23. Aj odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že dohodnutý úrok v Úverovej zmluve zo dňa 09.03.2015 vo výške 27,88 % ročne bol dohodnutý v rozpore s dobrými mravmi. Ak v rozhodnom období úrok pre obdobné úvery bol stanovený NBS na 12,33 % ročne, jeho dvojnásobok činil hodnotu 24,66 %, teda v prejednávanej veci dohodnutý úrok vo výške 27,88 % prekračoval úrok NBS a možnosti žalovaného, pre ktoré ho je nutné vyhodnotiť ako rozporný s dobrými mravmi. Na tom nemôže zmeniť nič ani tvrdenie odvolateľa, že uvedená výška úroku 27,88 % ročne bola zároveň výškou RPMN, lebo už aj z predmetnej zmluvy vyplýva, že priemerná hodnota RPMN bola v uvedenom čase vo výške 18,34 %, čo je o 9,54 % nižšia suma, ako dohodnutý úrok.

24. Odvolací súd tiež uvádza, že otázku, či určitý výkon práva je podľa zistených skutkových okolností významný pre posúdenie konkrétnej veci v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ, je nutné posudzovať individuálne, a preto ju spravidla nie je možné považovať za otázku zásadného právneho významu so všeobecným dosahom pre súdnu prax (vid rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cdo/4579/2008). Úvaha, či právny úkon je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi, ktorými sa rozumie súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť a vystihujú podstatné historické tendencie, avšak závisí vždy od okolností konkrétneho prípadu a má význam práve a len pre túto vec. Jej zovšeobecnenie, t.j. vytvorenie všeobecného pravidla aplikovateľného na iné obdobné prípady, je spravidla vylúčené, pretože úvaha, či ide o právny úkon contra bono mores, je vždy v každom konkrétnom prípade podložená celkom konkrétnymi zisteniami (vid rozhodnutia NS ČR sp. zn. 30 Cdo/1842/2000 a sp. zn. 33 Cdo/996/2008).

25. Z obsahu spisu vyplýva, že v čase uzavretia Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXX medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, žalovaný bol poberateľom čistého mesačného príjmu vo výške 385 Eur, z čoho uhrádzal mesačné výdavky na bývanie, SIPO, telefón vo výške 70 Eur, a kde neboli uvedené ďalšie nevyhnutné životné náklady, je možné z toho vyvodiť, že dohodnúť s ním úrok vo výške 27.88 % ročne bolo v rozpore s dobrými mravmi.

26. Z vyššie uvedených dôvodov aj odvolací súd je toho názoru, že nárok žalobcu na zaplatenie dohodnutého úroku vo výške 27,88 % ročne je nárokom, ktorému nie je možné vyhovieť.

27. Odvolací súd ešte uvádza, že ak odvolateľ pripojil k odvolaniu rozsudky iných súdov, v ktorých bola inak vyhodnotená dohodnutá výška úroku, individuálne okolnosti na strane žalovaných v týchto rozhodnutiach boli iné, resp. neboli tak zistené a vyhodnotené, ako v prejednávanej veci. Navyše pre predmetné rozhodnutie nie je záväzný názor iného súdu rovnakého stupňa.

28. Keďže odvolateľ namieta aj nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t. j. náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav.

29. Odvolací súd má preto za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej spore na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. V priebehu odvolacieho konania žalobca nepredostrel taký relevantný argument, teda taký argument, majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol spôsobilý priniesť pre odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie.

30. Možno teda skonštatovať, že súd prvej inštancie dal vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalobcu, a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnymi názormi ešte neznamená, že došlo k porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie. Prvoinštančný súd postupoval v súlade so záväznými právnymi predpismi a majúci na pamäti základné právo strán konania na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

31. Odvolací súd ešte dodáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II.ÚS/44/03, III.ÚS/209/04, I.ÚS/117/05, III.ÚS/191/2013). Rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (viď uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17.04.2016). Odvolací súd tak dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanovisko strán sporu k prejednáwanej veci, zhodnotil výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z hľadiska logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie čo do veci samej vytknúť nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/252/04) a rovnako neznamená ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (viď rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I.ÚS/50/04).

32. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-111; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92 Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-1: uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami.

33. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie čo do výroku III. a súvisiaceho výroku VI. O trovách konania ako vecne správne potvrdil, lebo aj výrok o trovách konania pred súdom prvej inštancie bol správny, keď bol zohľadnený úspech resp. neúspech strán sporu.

34. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a čl. 17 CSP tak, že stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol žalobca neúspešný, preto mu nebolo možné priznať náhradu trov konania. V odvolacom konaní úspešný žalovaný by mal mať nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ale v odvolacom konaní bol nečinný, žiadne trovy odvolacieho konania si neuplatnil, ani zo spisu mu nevyplývajú. Preto bolo rozhodnuté o trovách odvolacieho konania tak, že stranám sporu ich náhrada nebola priznaná.

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).